

קובץ

האור לחיים

שנה חמישית

מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

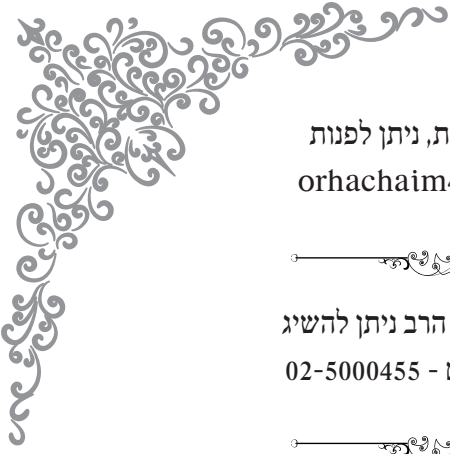
פרשת שמיני תשפ"ב

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
20:15	19:30	* 18:39	י-ם
20:12	19:28	18:36	ת"א
20:14	19:29	18:37	חיפה
20:14	19:29	18:38	ב"ש

* לנוהגים 40 דק': 18:19

הזמנים עפ"י לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
או בטלפון: **02-5000455** **058-321-3565**
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת שמיני תשפ"ב

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהרין" - חומש ויקרא

1 השפל - הוא המרומם

פרשה למעשה:

9 מאמונה שלימה לא מפסידים!

11 קדושת האכילה

18 הרגל עברה אוטם רגשות הקדושה

22 אי אפשר בלי סיעתא דשמיא!

השפל - הוא המרומם

אומנם, כל מה שעשה אהרון - לשם שמים עשה ועל מנת להציל את ישראל, שהרי את חור, שהיה נביא,

כבר הרגו, ואם

היה אהרון מסרב

להם, היו הורגים

גם אותו, ויתקיים

מקרא שכתוב

(איכה ב, ט): "אם

יִהְיֶה בְּמִקְדָּשׁ

ה' פִּתּוֹן וְנָבִיא,

ולא תהיה להם

לישראל תקנה

לעולם! (רש"י שמות

לב, ה).

ואף על פי כן,

כאשר ראה אהרון

את המזבח, ונדמה לו כראש של

עגל, חלשה דעתו, וחש שאינו מסוגל

לגשת ולהקריב את הקורבנות, שמא

אינו ראוי לתפקיד הכהונה הנשגב.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן קְרֵב אֶל הַמִּזְבֵּחַ

וַעֲשֵׂה אֶת חַטָּאתְךָ וְאֶת עֹלֹתְךָ וְכִפֹּר

בְּעֹדֶךָ וּבְעֵד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת קִרְבֹּן הָעָם

וְכִפֹּר בְּעַדְם בְּאֲשֶׁר

צָוָה ה' (ויקרא ט, י).

אהרון היה נצרך

לקריאה מיוחדת

לקרב אל המזבח,

ומעצמו - לא קרב.

ומדוע?

מבארים רבותינו

(ילקו"ש שמיני רמז

תקכא): "שהיה

אהרון רואה את

המזבח כתבנית

שור, והיה מתיירא

ממנו".

ומה לו להתירא ממראה שור?

אלא, שתבנית השור הזכירה לו את

חטא העגל אשר הוא, כביכול, סייע

לישראל לעשותו.

כל הניסיון הזה שבו

העמיד הקב"ה את אהרון

רגע לפני הקרבת הקורבן,

כשהזכיר לו את מעשה

העגל, לא היה אלא כדי

להביאו לידי הרגשה זו

שאינו שלם

וינשאך המקום".

בענין זה מסופר על אחד מתלמידיו של ה"חפץ חיים" זצ"ל, רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, שהיה תלמיד חכם מופלג, ובקי עצום בש"ס ובפוסקים ראשונים ואחרונים.

והנה לאחר שעזב הרדב"ז את העיירה סלוצק, הציעו לו ראשי הקהל לכהן כרב העיירה, אך הוא סירב להיענות להצעה זו, משום שחש שמא התפקיד גדול ממידותיו.

אחר שהפצירו בו שוב ושוב, החליט לגשת אל ה"חפץ חיים", ולהתייעץ עימו. ה"חפץ חיים" שמע את ההתלבטות, והכריע מיד, שעל התלמיד לקבל את הצעת הרבנות.

על כן, קרא משה לאהרון והורה לו במפורש: "קרב אל המזבח", ופירש רש"י שאמר לו משה: "למה אתה בוש, לכך נבחרת!".

דוקא מי שחש שאינו שלם ואינו ראוי - הוא הנבחר על ידי ה', כי הקב"ה רוצה באנשים המכירים את מקומם כבני אנוש העלולים למעוד, וממילא נמנעים מגאווה וגבהות רוח, ונוהגים בזהירות מופלגת.

לכך נבחרת - בהיותך מתיירא! כל הניסיון הזה שבו העמיד הקב"ה את אהרון רגע לפני הקרבת הקורבן, כשהזכיר לו את מעשה העגל, לא היה אלא כדי להביאו לידי הרגשה זו שאינו שלם, ולהצילו מן הגאווה. וכבר כתב הרמב"ן באיגרתו: "השפל עצמך

הזה. אבל אהרון הכהן, כאשר נתבקש להיות הכהן הגדול, סירב, ולא הרגיש שהוא ראוי לכך!

רבי אליעזר פאפו בספרו "פלא יועץ", כותב בערך 'ענוה': "בכוח יגבר איש ברוב עוז ותעצומות להשפיל עצמו, ויחשוב שלפי רוב חכמתו והשגתו, ויכולתו, גדלה חובתו לעבוד עבודתו, והקב"ה מדקדק עימו כחוט השערה".

על אף שהוא גדול בתורה, גדול בחכמה וגדול במעשים, עליו להשתדל ללכת ולשבת עם בני אדם שאינם ברי מעלה כל כך, כדי שלא ירגיש עצמו, חס ושלום, בעל מעלה.

"אך מפחד אני! מתיירא אני מלהורות הלכה ברבים!" נזעק התלמיד.

"ומי, לדעתך, צריך לקבל את הרבנות?" ענה ה"חפץ החיים", "אדם שאינו חושש ואינו מתיירא? אדרבה, דוקא מי שהוא מיראי הוראה - הוא הראוי להורות!" ("החפץ חיים - חייו ופועלו" ח"ג עמוד תתשעו).

והנה דרך העולם, שכאשר בוחרים אדם לתפקיד, ומבקשים ממנו שיקבל על עצמו מינוי, הוא שמח בליבו, ובטוח שאין ראוי יותר ממנו לכבוד

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רבי!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.

כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותרמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

עשרה מיליון שקלים נקרא מיליונר?
האם באפשרותו להתגאות במיליונים
שיש לו? ודאי שלא. אוי לו אם ימעוד
וישגה, או לא יעשה עסקים טובים!
זה לא כסף שלו! זה פיקדון שהתחייב
להחזיר! כמה יכעס עליו בעל הכסף

אם יאבדו!

כל אחד ואחד מאיתנו קיבל פיקדון
מאת בורא העולם: דיבור, חכמה,
מעש, גבורה... למעשה, כל דבר
שאדם מתעסק בו הוא בגדר פיקדון
אצלו. בעת פטירת האדם, בודקים
במה התעסק ומה היו 'אחוזי הרוח'
שלו.

ואז יאמרו לו: אינך מתבייש?! אחרי
האמון הגדול שנתנו בך? איך יכולת
לזלזל כך בכל הכישורים והיכולות
שהופקדו אצלך, ולהגיע להשחתת
המידות!?

ולאדם לא יהיה מה לענות על טענות
אלו!

אדם חושב להתגאות בכישורים שיש
לו, אבל האמת הפוכה בדיוק - ככל
שהופקד אצלו יותר, כך הוא מתחייב
כלפי שמיא יותר.

ואם תעלה בו מחשבה: אבל אני
מכובד, יש בי משהו... - שיזכור
ששום דבר אינו שלו, ואם הקב"ה היה
נותן לאדם אחר את היכולות שהוא
קיבל, מן הסתם היה נעשה הרבה
יותר גדול ממנו.

פעם התבטא ה"חזון איש" זצ"ל
בביטול כלפי עצמו. אחד מן הנוכחים
הרהיב עוז ושאל: "הלא רבנו גדול
מאוד, וכי אין כבוד הרב יודע את
גדולתו?"

ענה לו ה"חזון איש": "אם מישהו אחר
היה מקבל את הכישרונות שה' נתן
לי, הוא היה גדול ממני פי מאה, ואיך
ביכולתי להתגאות, אם לא ניצלתי
כלל את הכוחות הללו!?"

חכמי ישראל הרגישו שחכמתם אינה
חכמה פרטית, אלא פיקדון שהקב"ה
הפקיד בידם, במטרה לעבוד אותו.

לו יצויר שעשיר גדול חלק מכספו
לכמה אנשים, והרשה להם להתעסק
עם הכסף, ולהרויח כפי חכמתם,
כאשר הקרן שייכת לו, ורבעמהרווחים
יהיו להם - האם האדם שקיבל ממנו

רבי משה, שהיה בקי בכל התורה כולה, היה מכריע בשאלות סבוכות שהיו מגיעות אליו מכל קצות תבל. את ידיעותיו העצומות רכש ביגיעה עצומה ובהתמדה נוראה, שהחלו עוד ברוסיה הבולשביקית.

והנה, יום אחד עלה יהודי אמריקאי לרכבת התחתית של ניו יורק, אשר בכל קרון שלה מצטופפים אלפי אנשים, ברובם אנשים פשוטים מן המעמד הנמוך, ומגלה לתימהונו את רבי משה פיינשטיין, יושב על כסא ומבטו שקוע בספר שבידו.

"יסלח לי רבנו", ניגש היהודי במבוכה, אך בסקרנות עזה. "מדוע יושב כבודו לבדו ברכבת התחתית? להיכן נוסע הרב?"

"נוסע אני לחתונה", השיב רבי משה.

חיובו בדין הרבה יותר חריף מחיובו של אדם פשוט, שלא קיבל כישרונות גדולים, שהרי הקב"ה הפקיד בו, משום שנתן בו אמון!

איך הוא הולך ומתגאה בדבר שאינו שלו כלל? מה יוכל לענות ביום דין?!

אצל גדולי ישראל מצאנו ענוה ושפלות רוח שאף דרגה רוחנית גבוהה, ומעמד או תפקיד נכבדים, אינם פוגעים בהן כמלא נימה, כעין מה שכתוב על אהרון: "שהיה... בוש וירא לגשת".

רבי משה פיינשטיין זצ"ל, מגדולי דורו, רבה של גולת אמריקה והעולם היהודי כולו, ידוע היה במידת הענוה הנדירה שלו. בנמיכות רוחו - העפיל לגבהים עצומים!

התלמיד, שקיבל תשובה לשאלתו, כמעט התעלף במקום. הוא התנצל שוב ושוב, אך רבי משה לא הבין על מה הסער. הלא הוא בסך הכל ביקש לדעת מה השעה, ומדוע שלא ישאל אותו?...

הצדיק רבי יהושע ממזן זצ"ל, מחבר הספר שאלות ותשובות "עמק יהושע", נפטר לבית עולמו בגיל מאה שנה. הוא היה חסידא קדישא ופרישא, וזכינו לשמוע מפיו בישיבה שיחות מלאות ביראת ה' טהורה. במרוקו הוא כיהן כאב בית דין של כל מחוז מראקש, וכן כיהן כרב במראקש. מלבד זאת היה נקרא לדון בכל מיני מקומות, שכן היה דיין מצוין, והתברך בשכל בהיר וחרף כבר מילדות.

בתחילה כאשר הגיע ארצה, לא הכירוהו. הוא נכנס לישיבת 'פורת יוסף' ולמד כאברך מן המניין. כשהכירו בגאונותו ביקשו ממנו לכהן כרבה של נהריה. הוא תיקן שם את עניין העירוב שהיווה מכשול גדול, וכן עוד תקנות גדולות.

"מי מתחתן?", שאל היהודי.
"איני יודע", ענה רבי משה.

"הרב נוסע לחתונה שאינו יודע של מי היא?" גבר תימהונו של היהודי.

"אכן, אמרו לי שהחתן יתום, ואין רבים שישמחוהו. אמרתי בליבי: אם כך, לפחות ישמח בי. אנשים חושבים שאני אדם גדול, ולכן, כנראה, ישמח הבחור אם אבוא במיוחד לחתונתו".

"אם כך", טרם נחה דעתו של היהודי, "מדוע הרב אינו נוסע ברכב, לכל הפחות?"

"נוסע אני ברכב", השיב הרב והצביע סביב... "וכי למאי נפקא מינא רכב או רכבת?"...

עוד מספרים, כי פעם שאל אחד מתלמידי הישיבה את חברו: "משה, מה השעה?"

רבי משה פיינשטיין שמע מישהו נוקב בשמו, ונענה מיד. הביט בשעונו והודיע לבחור כי השעה כרגע היא כך וכך.

ובזוהר הקדוש. תפילתו היתה כמונה מרגליות. מהפנסיה הגדולה שקיבל היה מוריד את הוצאותיו, ואת השאר היה מחלק לכוללים, ישיבות ותלמידי חכמים. היה זהיר מאוד בכבוד הזולת, ובענוותנותו כיבד כל אדם.

קשה לתאר את הענווה הגדולה שהיתה לו!

באחת מדרשותיו בישיבה אמר: "אני ועפר - אותו הדבר! מהו עפר בסך הכל? נותנים בו צנון - יתן צנון, נותנים בו תפוח - יגדל ממנו תפוח. כך צריך אדם להרגיש את עצמו: הוא רק עפר. מה שהקב"ה נתן לו הוא פיקדון שהפקידו בו, ומה יש לו להתגאות?! הכל שלו יתברך! וכי יש לנו משהו משלנו?!"

אדם יכול לחיות חיים שלמים

בנוסף לכך מסר שיעורים רבים, אך מאחר וכיהן מטעם הרבנות, ולא יותר מזה, העדיף להיענות להצעת דיינות בבאר שבע. עד מהרה הפך להיות אב בית דין, וגדולתו ניכרה לרבים.

הוא לחם במלחמתה של תורה, ולא פעם ניהל ויכוחים סוערים עם מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל לבירור האמת.

רבי יהושע זכה להערכתו הגדולה של מרן זצוק"ל. בשנים מאוחרות יותר כיהן הרב ממן כדיין בבית הדין הגדול לערעורים בירושלים.

אך למרות כל גדולתו ורוממותו - לא הלך בגדולות ובנפלאות ממנו. ישב ושקד על תורת ה' יומם ולילה. היה לו סדר מופתי כדי שלא לאבד את זמנו היקר. למד דף ועוד דף, בגמרא, בפסק

לדפואת

נחמיה בן מרים

כל בניו, וכך אירע, שגיס, רבי אברהם, הזמן לאחר נישואיו לבית הרב לאכול ולישון בביתו.

הבבא סאלי ערך לכבודו סעודה, ולאחר מכן הלך לספריה בחוץ, שם ישב ולמד.

סמוך לספריה היה ממוקם חדרו של הבבא סאלי.

בשעת לילה מאוחרת, תוך כדי שהוא יושב ולומד, הוא שומע לפתע את קולו של הבבא סאלי בוקע מחדרו: "אוי לך רבי ישראל! מה מחשיבים אותך בני אדם?! מה תענה ביום הדין?! הרי אינך שוה כלום!" הוא נהג לשבת על הארץ, ולבכות בכיות נוראות, שחלילה וחס, לא יכנס לליבו שמץ גאווה.

כך חייהם של גדולי ישראל - ככל שה' יתברך מגדלם - הם ממעיטים הם את עצמם!

מלאים בחשבונות: זה לא כיבד אותי מספיק... זה לא נתן לי... ונמצא שכל חייו צער בגלל גאותו!

אביו של גיס ז"ל היה רבי מסעוד מלול.

כשהיה בגיל צעיר, התייתם רבי מסעוד מאביו. קרוביו הביאוהו אל הבבא סאלי זצ"ל שגידלו כבן.

כך יצא, שכבר מגיל צעיר גדל על ברכיו של הבבא סאלי, והיה כאחד מבניו, כשהוא זוכה כל הזמן לקבל ממנו יראת שמים טהורה.

גם כשגדל, נשמר הקשר המיוחד ביניהם. רבי מסעוד נהג להגיע לאחר נישואיו אל הבבא סאלי, ולשהות אצלו כשבועיים, כשבכל אותו הזמן הוא שוקד אך ורק על התורה ועל העבודה.

מובן שהבבא סאלי הכיר היטב גם את

מאמונה שלימה לא מפסידים!

של שני בניו הצדיקים, ומה עשה? -
"וידום". מילה אחת שאומרת הכל!

הוא לא הוציא הגה מפיו, ולא הרהר
על מידותיו של בורא עולם ח"ו.
קיבלה בלב שלם של גזרת שמים!

אפס טענות. אפס שאלות. אין 'למה'
- למה הם? למה היום? צריך לדעת
שהיה זה יום גדול ששרתה בו שמחה
עצומה: "אותו יום נטל עשר עטרות;
ראשון למעשה בראשית, ראשון

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱהֲרֹן הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה'
לֵאמֹר בְּקִרְבֵי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָּל הָעָם
אֶכְבֵּד וַיִּדְמוּ אֱהֲרֹן (ויקרא י, ג).

בדרך הטבע, כאשר אב רואה לנגד
עיניו את שני בניו הצדיקים מתים מן
העולם, צערו נורא. הוא זועק ובוכה
בכי תמרורים, ובליבו עולים הרהורים
ומחשבות: למה זה קרה? למה זה
מגיע להם? למה זה מגיע לי?

אהרון ראה לנגד עיניו את מותם

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות
לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.

כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא"
לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותדמו בעין יפה

02-500455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

הוא מחזיר את הפיקדון לבורא עולם
בשמחה ובאהבה.

מאמונה שלימה ותמימה לא
מפסידים, רק מרויחים! צא וראה
איזה שכר עצום קיבל אהרון על
שתיקתו - "ומה שכר קיבל, שנתייחד
עימו הדיבור, שנאמרה לו לבדו פרשת
שתויי יין" (רש"י).

בפרשת שתויי יין אומרת התורה:
"וידבר ה' אל אהרון" - לבדו. בזכות
שתיקתו מזל בורא עולם - זכה לדיבור
של בורא עולם. הקדוש ברוך הוא
נגלה אליו, וייחד עימו את הדיבור.
הוא לבדו עם בורא עולם!

לנשיאים, ראשון לכהונה, ראשון
לעבודה" ועוד ועוד. אך אהרון -
"וידום".

אומר רבי יוחם ליבוביץ זצ"ל,
המשגיח של ישיבת מיר: מדוע,
באמת, לא היו לו שום הרהור ושום
צער? מפני שהוא ידע ששום דבר
אינו שלו, הכל של בורא עולם. אמר
אהרון: אפילו הילדים אינם שלי, הם
שלך, ריבוננו של עולם! אתה בראת
אותם ואתה מחיה אותם, הם בידך,
ואתה עושה בהם כרצונך!

"וידום אהרון" - הוא ידע שבניו ניתנו
לו כפיקדון, כדי שיגדלם לעבודה
ה', וכעת, שתמה תקופת הפיקדון,

קדושת האכילה

המתחולל בעיירתו.

אמר לו ה"בעל שם טוב" הקדוש ברוח קודשו: "אני יודע מה הסיבה לתמורות הנוראות שמתחוללות בעיירתכם. אבוא אליכם לעיירה, ואסלק ממנה את הדבר שהמיט עליכם את הרעה הגדולה הזאת. בעת שאבוא אליכם אבקש ממך להתלוות אלי, והבא עימך עוד שני אנשים בעלי זרוע שיעמדו לימיני".

מיד כשבא ה"בעל שם טוב" לעיירה, אמר שהוא רוצה ללכת אל בית המטבחים, לראות את השוחט במלאכתו. הביאוהו לבית המטבחים, כשמאחור השקיף הרב המקומי ולצידו שני בעלי זרוע. ראה ה"בעל שם טוב" את השוחט, עטוף בציצית גדולה, וזקן ארוך יורד על פי מידותיו. ניגש אליו ואמר לו: " בבקשה ממך, ברצוני לראות את סכין השחיטה". הביט בו השוחט במבט מתנשא, ואמר

דְּבַרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הַחֲקָה
אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל
הָאָרֶץ (ויקרא יא, ב).

בעל ה"שבט מוסר" (פרק לו אות ח ואילך) מאריך רבות בזהירות הגדולה הנדרשת מן השוחטים, שחלילה לא ישילו את הציבור בענייני נבלות וטרפות.

מעשה שאירע בזמנו של ה"בעל שם טוב" הקדוש זיע"א:

באחת העיירות היתה קהילה יהודית גדולה, כולם שומרי תורה ומצוות ועובדי ה'.

לאט לאט החלו לנשב בה רוחות זרות. חלק מהיהודים פתחו את חניותיהם בשבת, ושלחו את ילדיהם לבתי ספר של גויים.

רב העיירה ניסה לעמוד בפרץ, הוא דרש ברבים והוכיח את פורקי העול, אך ללא הועיל. בצר לו, הלך אל ה"בעל שם טוב" הקדוש וסיפר לו על

העיירה בנבלות וטרפות. מכאן קצרה הדרך עד שהם עצמם יפרקו על תורה ומצוות. וכך היה.

בעקבות הגלוי סולק השוחט בכושט פנים. תחתיו התמנה שוחט מומחה וירא שמים, שהאכיל את יהודי העיירה בשר כשר למהדרין.

כשם שבשר נבלות וטרפות מטמם את הנפש, כך אכילה של בשר כשר משחיטה של צדיק מתקנת את הנפש. ואכן, לא חלף זמן רב, עד שהרוחות הזרות הסתלקו לבלי שוב.

סיפר לי אברך מהישיבה, כי להוריו הגרים במושב יש דיר כבשים, ומידי פעם שוחטים הם כבש. מי עושה את ה'ניקור'? יש להם איזה אדם שטוען שהוא יודע את המלאכה.

פעם החליט האברך שהגיע הזמן לבדוק את רמת הניקור של אותו אדם. הוא הביא את הכבש לאחד המנקרים בירושלים. אחרי בדיקה קצרה ושטחית נזעק המנקר: "אתה בטוח שעשו לו ניקור? בא תראה,

לו: "מי אתה? מה פתאום שאתן לך את הסכין?"

סימן ה"בעל שם טוב" לרב המקומי שצפה מרחוק, ותכף הגיע למקום יחד עם שני הגברתנים. הם אחזו בידי של השוחט, הוציאו מידו בכוח את הסכין, והביאוה ל"בעל שם טוב".

הביט ה"בעל שם טוב" בסכין ואמר: "לא צריך להיות מומחה גדול כדי לראות שזו לא סכין, כי אם מסור!"

נבהל הרב ואמר: "אנחנו סמכנו על השוחט בעיניים עצומות. הוא הרשים אותנו בהופעתו החיצונית, ובידע שלו במלאכת השחיטה".

חקרו ומצאו שאותו שוחט השתייך לכת של פורקי עול, ששמו להם למטרה לחולל שמות בכרם ישראל.

הם ידעו שהיהודים הנאמנים לה' יעמדו נגדם כחומה בצורה, ולא יאפשרו להם לבצע את זממם. ואז העלה אחד מהם רעיון: נכשיר אדם משלנו להיות שוחט. לאחר שירכוש את אמונם של התושבים, הוא ישחט בסכין פגומה, ועל ידי כך יאכיל את כל

יש ספק בסכין, זה ספק נבלה, וספקא דאורייתא לחומרא.

כשקונים בשר, יש להקפיד על הכשרות, לודא מי עומד מאחוריה. לא לסמוך על אטלזים שלא יודעים מה מקור הבשר שנמכר בהם.

שוחט צריך להיות ירא שמים ובקי במלאכתו. עליו לחזור לפרקים על הלכות שחיטה, שתהיינה שגורות בפיו ובליבו ולא ישכחן.

בידיו מופקדת אחריות כבדה להאכיל את עם ישראל בשר שחוטות, ואם לא ישחט כראוי - הוא עלול לטמאם בבשר נבלות וטרפות שיטמטם את ליבם.

אולם לא רק על כשרות צריך

הוציאו את השומן והשאיירו את החלב!". אכילת חלב היא אסור כרת!

באתי לאחת המשחטות כדי לעמוד מקרוב על רמת השחיטה. דבר ראשון, בקשתי לבדוק את הסכינים. אמרו לי: "הכל בסדר, יש לנו אדם מיוחד הממונה על הסכינים. כדאי להתעכב יותר על השחיטה עצמה, על בדיקת הראות, על המליחה וכדומה".

אמרתי להם: אם הסכין פגומה - זו נבלה גמורה. מה מועיל שהשחיטה עצמה מצוינת?! יש דברים רבים בשחיטה שהם דרבנן, אבל בדיקת הסכין היא עניין של דאורייתא. כמובן יש להקפיד שהכל יהיה תקין ומהודר בתכלית ההידור, אבל קודם כל צריך לבדוק את הדבר הבסיסי ביותר. אם

מחזיקה לו טובה.

בעניין זה כתוב בספרים (וזהר הקדוש פרשת בלק דף קצו ע"ב), שכאשר יוצא האדם ורואה אילנות מלבלבים בימי ניסן, ומברך עליהם את ברכת האילנות, הוא מתקן את כל הנשמות המתגלגלות בתוך העצים הללו!

מלבד זאת יש להקפיד שהאכילה תהא לשם שמים.

אומר ה"שבט מוסר": "האוכל מדברים המותרים, ואכילתו לשם

להקפיד בשעת האכילה, אלא על עוד עניינים רבים, ההופכים את האכילה מהתעסקות בהמית לעניין רוחני.

אחד הדברים הוא, שיקפיד האדם לכוון בברכה.

ישנן כל מיני נשמות שמתגלגלות בעופות ובבהמות, והתיקון לניצוץ הנשמה הזה הוא על ידי ברכה הנאמרת בכוונה.

הנשמות האומללות הללו מחכות בקוצר רוח לתיקונן, וכשאדם מכוון בברכה מעומק הלב, זוכה הוא לתקן אותן, ואותה נשמה שנתקנה על ידו

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.

כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותדמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

כי כל כוונתם בעבודתם הייתה לשמו
יתברך.

הם התכוונו להביא מחיה לביתם, כדי
שיברכו את הקב"ה על המאכלים
שיאכלו, ויעשו נחת רוח לשמו יתברך.
כוונתם היתה רצויה לפניו יתברך,
והם היו קדושים וטהורים, ומסוגלים
להשיג השגות גבוהות ביותר,
הגם שהיו בעלי חניות שהתעסקו
במלאכה.

כיום בדרך כלל כל סוחר שקוע בענייני
מסחרו עד צואר, ואינו יוצא משם. כל
היום הוא הולך וחושב: "בלכתך בדרך
ובשכבך ובקומך", איך לשפר את
עסקיו, ואיך להרויח יותר...

הסוחרים של פעם לא היו כך. כל
כוונתם היתה להצליח להביא ברכה
לה', לתת יותר מעשרות, וכיוצא בכך.

שמים, שורה רוח של קדושה בה,
והינו צדיק אוכל לשובע נפשו".

מאכל צדיק הוא לשובע נפשו - הוא
משביע את הנשמה, לא רק את הגוף!
ברור לכולם, שגוף אינו יכול להתקיים
אם אינו אוכל, אך לכאורה - מה אכפת
לנשמה אם אוכלים או לא, הרי היא
אינה ניזונה ממאכל, אלא מרוחניות.
היא כלל אינה שייכת לענין האוכל?

התשובה היא, שגם הנשמה זקוקה
לאוכל, והראיה - שללא אוכל היא
פורחת ומסתלקת מן הגוף.

מותר לאוכל, וצריך לאוכל, רק צריך
לדעת שהעיקר זו הכוונה - וכל מעשיך
יהיו לשם שמים!

בזמנים קדמונים היו בעלי מלאכה,
כמו מוכרי נעלים, סנדלרים, חייטים,
ובעלי חניות, שהיו קדושים וטהורים,

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

"באכילה עצמה יש צד קדושה, ומצד הקדושה ההיא הנפש שבעה, על כן חקרו הפילוסופים לידע סיבת הנפש בגוף, איך מתחברים על ידי האכילה, כי הנפש והנשמה לא בת אכילה היא, ולא עלתה בידם לידע הסיבה".

הם - הפילוסופים - אינם מבינים, "אבל האר"י הקדוש בספר הליקוטים פירש את הפסוק (דברים ח, ג), 'כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יִחְיֶה הָאָדָם', כי אין לך דבר שאין בו צד קדושה".

גם הדברים הגשמיים שיש בעולם יש בהם צד קדושה, וכאשר אוכלים את צד הקדושה הזה, קדושתם נשארת באדם.

כשזוכים לאכול אותו בכוונה טובה - כדי להיות בריאים לעבודת ה', וכדי שיהיה כוח ללמוד תורה [שהרי מי שאינו אוכל נחלש, וגם כוח הלמוד, כוח הזיכרון וכוח ההבנה שלו יורדים בהתאם], הרי שמעלים את האוכל עוד יותר.

המדרש (בראשית רבה י, ו) אומר: "אין לך

במרוקו שלפני כמאה שנה לא היו ישיבות. סביב כל תלמיד חכם היו מתאספים תלמידים שבאו לשמוע את לקחו. הורי התלמידים היו משלמים את שכרו של הרב, והוא ישב ולימד את בניהם מבוקר עד לילה. לעיתים היה הרב משכיב אותם לישון בתוך ביתו, ומעיר אותם בחצות הלילה, כדי לשבת וללמוד עד אור הבוקר. אחר כך היו מתפללים וטועמים משהו, ושוב חוזרים לבית המדרש עד זמן תפילת מנחה וערבית. כך גדלו דורות של יראי שמים, קדושים וטהורים. הם גדלו ונעשו מורי הוראה ודיינים בכל הערים והכפרים שבסביבה.

בזכות מה זכו לכך? - מאחר ומעשיהם היו מכוונים לשם שמים.

רבי אליהו הכהן מאיזמיר זצ"ל, שהיה צדיק יסוד עולם, בעל השבט מוסר, כתב (שם, פרק לו אות יא):

אך אין הדבר כן. יש נפש שנמצאת בתוך המאכל, והיא זו המשיביעה.

ומה תועלת לנפש מן הלחם הגשמי? - בלחם יש את 'מוצא פי ה', הינו הכוח הרוחני שאומר לו 'גדל' והוא גדל בזכותו.

האמירה הזו של ה' משפיעה השפעה בתוך אותם חיטים, וכאשר הם נטחנים ונעשים לחם, האדם אוכל אותם, ואז - חלק הנפש הולך לנפש, וחלק הגוף הולך לגוף.

מן הכוח הזה חי האדם!

משום כך, ראוי לו לאדם להחמיר על עצמו בכל מה שאוכל, שלא יהיה בו צד איסור כלל, כי אם, חלילה, יש בו צד איסור, הכוח הרוחני שבו מסתלק, וכך יוצא שהוא אוכל סתם, בלי נפש, ולנפשו אין מה לעשות עם המאכל הגשמי הזה שאין בו כלל נפש.

כל עשב ועשב, שאין לו מזל ברקיע שמכה אותו, ואומר לו גדל" - יש כוח שמימי ורוחני, נפש לכל דבר ודבר.

"נמצא, כל מאכל בעולם הוא מעורב בגוף ונפש. המאכל הנגלה הוא גוף, וקדושת ההשפעה מלמעלה שמכה בו לאמר 'גדל', זהו הנפש שלו".

והנה "כשהאוכל אוכלו, אז על ידי האכילה נשאר גוף ונפש שלו מחברים, כי הנפש נהנה מהנפש של המאכל, והגוף מהגוף. וזהו שכתוב: 'כי לא על הלחם לבדו', רצה לומר - 'לא על הלחם לבדו', הנגלה לנו, 'יחיה האדם'. דזה אינו, דאם כן מה תועלת להנפש מזה, אלא - 'על כל מוצא פי ה', רצה לומר, שיש למוצא הלחם פי ה', דהינו ההשפעה שמכה בו, ואומר לו שיצא לחוצה ויגדל, על זה 'יחיה האדם'".

אדם חושב שהלחם משיביע אותו וזהו,

הרגל עברה אוטם רגשות הקדושה

חטא, בבת אחת הכל משתנה אצלו. החטא הקהה את הרגש הפנימי של האדם, ומעתה כבר אין לו את הרתיעה הטבעית מפני החטא.

למרות שהוא יודע בשכלו ששום דבר לא השתנה, והאסור נותר בעינו, כבר אין לו את המעצור והמחסום הטבעי שעמד בינו לבין החטא.

אדם נכנס לבית הכנסת להתפלל. לאחר התפילה הוא מרגיש הרגשה מיוחדת של התעלות והתרוממות הרוח. ממה זה נובע? "כל בי עשרה שכינתא שריא" (סנהדרין לט ע"א) - כשישנם עשרה בבית הכנסת - השכינה שורה.

אֵל תִּשְׁקָצוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּכָל הַשְּׂרִיץ הַשְּׂרִיץ וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם (ויקרא יא, מז).

אמרו חז"ל (יומא פו ע"ב): "כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה - נעשית לו כהיתר".

לאדם יש רתיעה טבעית מחטאים ועבירות, הוא פשוט סולד מן העבירה. הרגש הפנימי שלו מרחיק אותו מכל דבר אסור. המצפון היהודי שלו אינו מתיר לו להמרות את פי ה'.

אך מסתבר שלא די ברגש הטבעי. לעתים היצר תוקף את האדם, וגובר על הרגש הטבעי. האדם נופל ברשתו של היצר, ונכשל בעבירה. והנה, לאחר שהיצר גבר והאדם

ואם בפגישה עם בשר ודם כך, 'פגישה' עם בורא עולם על אחת כמה וכמה! אדם נכנס לבית הכנסת, להיכל קודשו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא - עליו להרגיש חרדת קודש, הרי הוא עומד לפגוש את השכינה הקדושה! "ה' בְּהִיבֵל קָדְשׁוֹ - הַסּ מִפְּנֵי כָּל הָאָרֶץ" (תבוק ב. כ.). אדם שחש ש"אין זֶה פִּי אִם בֵּית אֱלֹהִים" (בראשית כח, יז) - לא יעז לשוחח שיחת חולין בבית הכנסת. איך אפשר?!
ואם אדם נכנס לבית הכנסת, ואינו

הוא זכה להיות דבוק בשכינה, הוא התעלה והתרומם, וכעת משתוקק הוא לשוב ולהתרפק על השכינה הקדושה.
מה הפלא? אם יבואו לאדם ויודיעו לו שהנה הוא עומד להיפגש עם נשיא ארצות הברית, האם הוא יוכל להישאר אדיש? הרי מאותו רגע שקיבל את ההודעה ועד שיגיע הרגע המיוחל, שבו יזכה בפועל להיפגש עם הנשיא, ליבו לא יפסיק מלפעום בהתרגשות. כל מחשבותיו יהיו סביב עניין זה.

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות.
כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותדמו בעין יפה

02-5000455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

אך ישנה גם אפשרות נוספת מדוע הוא אינו חש התעלות והתרוממות הרוח בבית הכנסת. התפילה יבשה, בלי התלהבות הנפש. אין זאת אלא שהוא לא זכה לפגוש את השכינה.

ומדוע? כנראה שהיו שם אנשים שסילקו את השכינה הקדושה.

בזהר הקדוש מובא, שאדם שאינו נזהר במצות טהרה, גורם שהשכינה תסתלק ממנו, כל הסיטרא אחרא - כוחות חיצוניים - נדבקים בו.

לכל מקום שהולך גורם להסתלקות השכינה, היא מפנה את מקומה לכוחות הטומאה שדבוקים בו.

האדם כזה נכנס לבית הכנסת, ובכניסתו גורם לסילוק השכינה. אם רק הוא עצמו היה סובל מכך - ניחא, הרי הקולר תלוי בצוארו, וראוי לו שיאכל את התבשיל שהוא עצמו בישל. אך הבעיה היא שגם שאר המתפללים סובלים מכך.

הם אינם יודעים שהאיש שנמצא בסביבתם גרם להם ריחוק מן השכינה. אילו היו יודעים, היו נזהרים

ביותר בעניין.

חש את הקדושה העילאית; הוא סיים את התפילה, ויוצא מבית הכנסת ולא אווזת בו שום התרגשות מיוחדת - הדבר אומר דרשני. על כורחך הוא אינו מרגיש בבית הכנסת את הרגשת "אין זה כי אם בית אלוקים".

יתכן מאוד שהאשם תלוי בו.

היה עליו להיכנס בשערי היכל ה' בחרדת קודש, להרגיש שהוא עומד לפני בורא עולם. אך המעלה שלו היא גם ה'חיסרון' שלו: הוא הרי אינו תייר שמגיע פעם ראשונה לכותל המערבי... ברוך ה', הוא רגיל לפקוד את בית הכנסת דבר יום ביומו, עד שעברו בית הכנסת הוא כמו בית... התוצאה היא, שהוא מאבד את הרגשת הקדושה המיוחדת האופפת את בית מקדש מעט.

לכן, העצה היא, לא לתת להרגל להשתלט. לחוש בכל פעם מחדש כמו אותו תייר שמבקר בכותל בפעם הראשונה, עם אותה התרגשות והתלהבות, עם אותה התפעלות הנפש.

רתיעה טבעית ממאכלות אסורות. אם יתברר לו שהכניס בשוגג אוכל לא כשר לפיו, באופן טבעי הוא יתחלחל ויקיא את המאכל.

אולם אדם שביודעין התגעל במאכלות אסורות, האוכל שנכנס לתוך גופו טמטם את ליבו ואת מוחו, הוא איבד את ההרגשים העדינים שלו, ומעתה כבר אינו נרתע מלשוב ולהתגעל במאכלות אסורות.

מכאן אנו למדים עד כמה צריך האדם להיזהר ממאכלות אסורות. עליו לשמור על טהרתו, להקפיד שרגשו הקדושה הטבעי שלו לא יתקהה.

מלבד העניין הכללי של "כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה נעשית לו כהיתר", באכילה של איסור ישנה נקדה נוספת: "עברה מטמטמת ליבו של אדם, שנאמר: 'ולא תטמאו בהם ונטמתם בם', אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמטם" (יומא לט ע"א).

כשאדם אוכל נבלות וטרפות ושאר מאכלות אסורות - האוכל נכנס לתוך גופו ומטמטם את ליבו. בשר הנבלות וטרפות חודר לחלבו ודמו, ונעשה חלק מישותו.

אדם המקפיד על כשרות, יש לו

אי אפשר בלי סיעתא דשמיא!

לעלות. אם יש לו עזרה משמים - הוא זוכה, ואם לאו - אינו יכול לזכות!

כך אמרו חז"ל (קדושין ל ע"ב): "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו, שנאמר (תהלים לו, ג): 'אַלְקִים לֹא יַעֲזְבוּנוּ בְיָדוֹ'."

צריך סיעתא דשמיא כדי להעמיד את ההלכה ולא לטעות. האדם מצידו צריך להרכין את ראשו ולהיות מוכן לקבל. עליו להרגיש את עצמו כהר

פִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְשְׁתֶּם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּכָל הַשְּׂרָץ הַרְמִישׁ עַל הָאָרֶץ (ויקרא יא, מד).

אמרו רבותינו (יומא לט ע"א): "אדם מקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מלמעלה".

הקב"ה רוצה מאיתנו עמל, אבל נתן לנו שפע של סיעתא דשמיא.

אדם מוכרח סיעתא דשמיא כדי לזכות

קמחא דפסחא

למשפחות נזקקות
ולאברכים עמלי תורה!

בהידור
רב!

חג הפסח הבעל"ט מתקרב, ואיתנו הוצאות החג הגדולות לקיום מצוות החג בהידור ובשלימות. כמידי שנה מוסדות אור החיים מחלקים אלפי מנות "קמחא דפסחא" לאברכים עמלי תורה ולנזקקים

התקשרו ותדמו בעין יפה

02-500455

גם אתם יכולים להיות שותפים
בצכות הגדולה!

שלא ראו מעולם קריאת שמע!...
דבר שאצלנו ילדים קטנים בני שלוש
כבר יודעים...

הסבירה לה הותיקה מה צריך לעשות.
"מניין את יודעת את כל זה?",
התפלאה חברתה.
"למדתי ב'קיצור שולחן ערוך",
השיבה לה.

גם אני צריכה ללמוד מהספר
הזה. אני רוצה לקנות אותו! אפשר
עכשיו?". הן הציצו בשעון - עשר
בלילה. כל היום הן עובדות, בלילה הן
מגיעות למדרשיה לשמוע שיעורים
והרצאות, ובבוקר שוב מרוץ של
עבודה.

"אולי נמצא חנות פתוחה בבני ברק",
השיבה לה, "לפעמים הם נשארים
עד שעות ממש מאוחרות". הן עמדו
להיכנס לרכב, כשלפתע הבחינו

סיני - הוא עצמו אינו ראוי, והקב"ה
נותן את התורה עליו!

כאשר עוקבים אחרי הסיעתא דשמיא
שאדם זוכה לה, מגלים פלאי פלאות!
שתי בנות בעלות תשובה למדו
במדרשיה. אחת היתה ותיקה יותר,
לאחר חצי שנה, והשניה חדשה ממש
- רק לפני שלושה שבועות הכירה את
היהדות, והחלה להתקרב.

הן שמעו הרצאות ודנו עליהן, למדו
הלכות והקפידו לקיימן.

הותיקה יותר אמרה לחדשה: "את
יודעת, כשקוראים קריאת שמע צריך
לכסות את העיניים עם יד ימין".

"לא ידעתי", אמרה השניה, "אף פעם
לא ראיתי שעושים כך"...

נורא לחשוב שבארץ ישראל יש כאלו

"מה פתאום", ענה, "בדרך כלל ברבע לשמונה אני כבר יוצא... אבל היום קיבלתי משלוח של ספרים, ומשום מה החלטתי לסדר אותם מיד... למה אתן שואלות? אתן צריכות משהו?" "בדיוק באנו לקנות 'קיצור שולחן ערוך'. אפשר?"

פלא פלאים! אצל יהודי מתעורר פתאום חשק להתחזק בעבודת ה', והקב"ה דואג להוביל אותנו לחנות, ולהשאיר שם את המוכר עד בואו...

"על זאת תפליל כל חסיד אליך לעת מצא" (תהלים לב, ו) - לעת מצוא, כדי שיזכה למצוא סיעתא דשמיא, ויהיה כל הזמן דבוק בה' יתברך.

בזקנה המשרכת את רגליה.

"אני צריכה להגיע לבני ברק", אמרה הזקנה, "וקשה לי להיטלטל באוטובוסים. אפשר לעלות לרכב?". הן הסכימו ברוחב לב, התענינו בכתובת, והבטיחו לקחת אותה עד הבית.

בפתח הבנין הן עצרו. כשירדה הזקנה, נדהמו הן לגלות שבקומה הראשונה יש חנות ספרים פתוחה למרות השעה המאוחרת - עשר וחצי בלילה! מדהים לראות את יד ה'! מצוה גוררת מצוה!

הן נכנסו פנימה, ושאלו את המוכר, אם הוא נשאר תמיד עד שעה כזו?

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 02 - 5000455 פקס: 02 - 5000502 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחה

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמחה סוליקה

לרפואת: רמי בן חנה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ויקאם הי"ו,

ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,

אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,

התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זררה ז"ל,

מוזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,

תמר בת רגינה ז"ל, רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל,

יעקב בן ברטה ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה